

* **ἄνωθεν-καὶ κάτω** ἐπίρρ. *ἄνθεν-καικά* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) *ἄνθε-καικά* Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς *ἄνωθεν καὶ κάτω*.

1) Ἀνωτέρω που, ὀλίγον παραπάνω ἔνθ' ἄν.: Ἀπαδὰ *ἄνθε-καικά* (ἀπεδῶ ὀλίγον παραπάνω) Ὁφ. Τὸ βούδ' *ἄνθεν-καικά* ἔν' (τὸ βόδι ἐδῶ ὀλίγον παραπάνω εἶναι) Χαλδ. *Λέβα ἄνθεν-καικά* (πῆγαινε ὀλίγον παραπάνω) Τραπ.

2) Ἐν ἄνωτέρῳ πως βαθμῶ ἔνθ' ἄν.: Ἀτὸς ἄσ' ἐσὲν *ἄνθεν-καικά* (αὐτὸς εἶναι κάπως ἀνώτερός σου) Τραπ. Χαλδ.

* **ἄνωθεν-κάτωθεν** ἐπίρρ. *ἄνθεν-κάθεν* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) *ἄνθεν-κάνθεν* Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. *ἄνωθεν* καὶ *κάτωθεν*. Ὁ τύπ. *κάν-θεν* ἔχει τὸ ν ἀναλογικῶς πρὸς τὸ *ἄνθεν*.

Πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, ἄνω κάτω ἔνθ' ἄν.: Νιό τρέεις *ἄνθεν-κάθεν*; (διατί τρέχεις κτλ.) Τραπ. || Φρ.

Ἐχτύπεσεν αὐτὸν *ἄνθεν-κάθεν* (ἡ ἀσθένεια τὸν ἐκτύπησε καὶ πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω, προσεβλήθη συγχρόνως ὑπὸ ἐμετοῦ καὶ διαρροίας. Συνών. φρ. τοῦ πῆγε ἀποπάρω καὶ ἀποκάτω) αὐτόθ.

* **ἄνωθεν-κ' ἔσω** ἐπίρρ. *ἄνθεν-κ'έσ'* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) *ἄνθε-κ'έσ'* Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς *ἄνωθεν* καὶ *ἔσω*.

Ἀνωτέρω που, κατὰ τὰ ἄνω ἔνθ' ἄν.: Τὸ νερόν ἐξέβεν ἄσ' σὴ μέσεν *ἄνθεν-κ'έσ'* (τὸ ὕδωρ ἀνῆλθεν ἀνωτέρω που τοῦ μέσου) Τραπ. Χαλδ.

* **ἄνωθεν-κι ἄνω** ἐπίρρ. *ἄνθεν-κιάν'* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) *ἄνθε-κιάν'* Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς *ἄνωθεν* καὶ *ἄνω*.

Ἀνω που, κάπου ἐπάνω ὑψηλὰ ἔνθ' ἄν.: Ἀνθεν-κιάν' ἔς σὰ χωράφῃ ἐβρεξεν Τραπ.

* **ἄνωθεν-μερέαν** ἐπίρρ. *ἄνθεν-μερέαν* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) *ἄνθε-μερέα* Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. *ἄνωθεν* καὶ *μερέαν*, δι' ὃ ἰδ. *μερέα*.

Πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος ἔνθ' ἄν.: Ἀδὰ *ἄνθεν-μερέαν* Χαλδ. Ἀταχὰ *ἄνθε-μερέα* Ὁφ. Συνών. *ἄνωθεν-μέρου*.

* **ἄνωθεν-μέρου** ἐπίρρ. *ἄνθεν-μέρ'* Πόντ. (Χαλδ. κ. ἁ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. *ἄνωθεν* καὶ *μέρου*, δι' ὃ ἰδ. *μέρος*.

* *Ἀνωθεν-μερέαν*, ὃ ἰδ.

ἄνωθύριν τό, Πόντ. (Οἶν.) *ἄνωθύρ'* Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἄνω* καὶ τοῦ οὖς. *θυρί*.

Ἡ ἄνω τῆς θύρας δοκίς ἡ ἐπικαθημένη τῶν παραστάδων, ὑπέρθυρον ἔνθ' ἄν.: Χαμηλὸ ἔν' τὸ *ἄνωθύρ'* Ὁφ. || Φρ. Ἀνωθύριν κατωθύριν φτάγω σε (σὲ κάμνω ἄνω κάτω μέχρι κακώσεως) Οἶν. Συνών. *ἀνωφλέα*, *ἀνώφλι*, *ἀπανωθύρι*, *ἀπανώφλις*, ἀντίθ. *κατωθύρι*, *κατώφλι*.

ἄνω-καὶ κάτω ἐπίρρ. *ἄν'-καικά* Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) *ἄνῃ-καὶ κατὰ* Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς *ἄνω* καὶ *κάτω*.

1) Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τῇδε κακεῖσε ἔνθ' ἄν.: Τρέδ' ἄν'-καικά νὰ ἐβγάλλ' τὸ ψωμὶν αὐ' (τρέχει ἀπεδῶ κι ἀπεκεῖ νὰ πορισθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν) Χαλδ. || Φρ. Ἐσურεν αὐτὸν ἄν'-καικά (τὸν ἐταλαιπώρησε πολὺ) Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 3, 4 «πολλοὺς τινὰς ἐλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι». 2) Πρὸς τὰ ἐπάνω, πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος Πόντ. (Χαλδ.): Ἐλ' ἀδὰ ἄν'-καικά (ἔλα ἐδῶ κτλ.) *Λέβα ἄν'-καικά* (πῆγαινε παραπάνω).

ἄνωκατιὰ ἡ, Θράκ. — Λεξ. Βλαστ. *ἀνουκατιὰ* Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Λῆμν.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἄνω-κάτω*.

1) Ἀνεστραμμένη ὄψις ἀντικειμένου, ἰδίᾳ ὑφάσματος, ἡ ἀνάποδη ἔνθ' ἄν.: Φόρειε τοῦ πονκάμισού τ' ἀπ' τ'ν ἀνουκατιὰ Λέσβ. || Φρ. Λόγια π' δὲν ἔχ'ν μήτι οὐριὰ μήτι ἀνουκατιὰ (οὐριὰ = ὀρθία, ἴσια) Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἄνω-κάτω*. 2) Μεταφ. ἀταξία, σύγχυσις Θράκ.: Σαὐτὸ τὸ σπῖτι μέσα εἶναι ἀνωκατιὰ. Πβ. *ἀνάβρασι* 2, *ἀνακατωσι* 3.

ἄνωκατιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. *ἄνωκαθιάρικο* Κρήτ. Ἐκ τοῦ οὖς. *ἄνωκατιὰ*.

Ὁ ἔχων διεύθυνσιν κατωφερῇ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω: Σπῖτι *ἄνωκαθιάρικο*. Ἀντίθ. *συρτός*.

ἄνω-κάτω ἐπίρρ. κοιν. *ἄνου-κάτω* Κρήτ. *ἄνου-κάτου* βόρ. ἰδιώμ. καὶ Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἁ.) Ζάκ. Πόντ. (Κερασ.) Τσακων. *ἄνου-κά* Πόντ. (Σάντ.) *ἄν'-κάτ'* Μακεδ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) *ἄνι-κάτ'* Λῆμν. *ἄν'-κά* Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) *τάνου-κάτου* Τσακων.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. *ἄνω* καὶ *κάτω*.

1) Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τῇδε κακεῖ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Ὁφ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἁ.) Τσακων.: Τρέχει *ἄνω-κάτω* κοιν. Πάγω κ' ἐρχομαι ἄν'-κά Τραπ. Ἐκί τῷ ἄχου *τάνου-κάτου* (ἔτρεχεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) Τσακων. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἀριστοφ. Λυσ. 708 «κακῶν γυναικῶν ἔργων καὶ θήλεια φρενὴν | ποιεῖ μ' ἀθυμεῖν περιπατεῖν τ' ἄνω κάτω». 2)

Περίτου Τσακων.: Εἶνι *τάνου-κάτου* πέντε. Συνών. *ἀπάνω-κάτω*. 3) Ἀνάστροφα, ἀνάποδα Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Λέσβ. κ. ἁ.: Ἀνου-κάτου φουρεῖς τοῦ ροῦχου σ' Αἰν. Ἡρθα κ' ἡῦρα τὸ κοφίνι *ἄνου-κάτω* βαρμένο Κρήτ. Ἀποὺ τοῦ βιασμοῦ μ' ἔβαλα τ'ς σκάρτοις μου *ἄνου-κάτου* Λέσβ. || Φρ. Ἀνου-κάτου γραμματα (ἐπὶ ἰδιοτρόπων ἀνθρώπων) αὐτόθ.

4) Φύρδην μίγδην κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἐκαμε τὸ σπῖτι *ἄνω-κάτω* κοιν. Ἐποῖκεν τ' ὅσπ' ἄν'-κά Χαλδ. || Φρ. Μᾶς ἔκαμε *ἄνω-κάτω* (μᾶς ἀνεστάτωσε). Ἀνω-κάτω γίνηκε ὁ κόσμος (ἀνεστατώθη) κοιν. Ἐπῆγα ἔς τὸ λείψανο κ' ἐγίνηκα *ἄνου-κάτω* (ἐταράχθην) Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 194 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ὅπου βάλει τῆς Ἀρετῆς τὸν ὀμυαλὸ ἄνω κάτω». 5) Συγχρόνως, μαζί Πόντ. (Κοτύωρ.): Μετ' ἐμὲν ἄν'-κά ἔρθε.

ἄνωκάτω ἡ, Κύθν. Σῦρ. Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἄνω-κάτω*. Ἡ ἀντίστροφος ὄψις ἐνδύματος ἔνθ' ἄν.: Τὸ βάλει τὸ ροῦχο ἀπ' τὴν *ἄνωκάτω* Σῦρ. Τὸ φορεῖ ἀπ' τὴν *ἄνωκάτω* αὐτόθ. Συνών. *ἀνάποδη* (ἰδ. *ἀνάποδος* Α1β), *ἀνάστροφη* (ἰδ. *ἀνάστροφος* 1β), *ἄνωκατιὰ*.

* **ἄνω-κι ἄνω** ἐπίρρ. *ἀνοῦ-κι ἀνοῦ* Σύμ. Τῆλ. Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς *ἄνω* καὶ *ἄνω*.

1) Ἐν ἄνωτέρῳ, ὑπερβολικῇ τιμῇ Σύμ.: Ἀνοῦ-κι ἀνοῦ πουλεῖς τὰ ξύλα-τὸ δεῖνα πρᾶμα κττ. 2) Κάλλιον, προτιμότερον Τῆλ.: Φρ. Ἐν ἔλειπαν ἀνοῦ-κι ἀνοῦ; (δὲν ἔλειπον καλύτερον;)

ἄνωνίδα ἡ, ὀνωνίδα Πε

1) 'Ακανθώδη φρύγανα της τάξεως των ψυχανθών (papilionaceae). α) 'Ονωνις ή άρχαία (ononis anti-quorum), βότανον διουρητικόν πολλαχ. : Αϊνιγμ.

'Αλωνίδα τσιμπητή | πίνει νερό δέ κατουρεῖ
(ή ὄρνις) Κύθηρ. || 'Ασμ.

Μαντραγούρα κι ανανίδα | κι άλλο ένα χορταράκι,
αν τὸ ξέραν οἱ μαννάδες, | δὲ θὰ χάναν τὰ παιδιά τους
μέσ' ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τους

Μάν. β) 'Ονωνις ή άκανθώδης (ononis spinosa) ΘΧελδράιχ 24 ΠΓεννάδ. 724. Συνών. ἀγκάθι βόιδινο (ιδ. ἀγκάθι 1ε). γ) 'Ονωνις ή χνοώδης (ononis pubescens) Πελοπον. (Μάν.) κ.ά. — ΠΓεννάδ. 724. Συνών. βαλσαμόχορτο. δ) 'Αλχάγιον τὸ 'Ελληνικόν (alhagi Graecorum) 'Αθῆν. Σῦρ. κ.ά. — ΠΓεννάδ. 48 ε) 'Αλχάγιον τὸ Μαυριτανικόν (alhagi Maurorum) Κύπρ. — ΠΓεννάδ. 48.

2) Τὸ φυτὸν ποτήριον τὸ άκανθώδες (poterium spinosum) της τάξεως των ροδωδών (rosaceae) Κρήτ. Μῆλ. 'Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. 'Αλωνίδα καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. (Σέλιν.) Χίος [**]

άνωνίδι τό, Κρήτ. Ζάκ. — ΘΧελδράιχ 24

'Εκ τοῦ οὐς. άνωνίδα.

'Η άνωνίδα 1β, ὁ ιδ.

*άνωνόμαστος επίθ. ανόμαχος Σκίαθ.—ΑΜωραϊτίδ. Διηγ. 2, 120

Τὸ άρχ. επίθ. άνωνόμαστος.

'Εκείνος τὸν ὅποιον ἀποφεύγει τις νὰ χαρακτηρίσῃ διὰ τοῦ καταλλήλου κακοῦ ἐπιθέτου, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὀνομασθῇ καταλλήλως, ἐπὶ κακοῦ: 'Αχ, ανόμαχτε, τί μοῦ 'κανες! 'Αχ, ανόμαχτε, ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τὸ βρῆς! Σκίαθ. 'Ανόμαχτε, ανόμαχτε, ὡς καὶ τὸ παιδί σου ἐμάγεψες! ΑΜωραϊτίδ. ἐνθ' άν. Πβ. άνείπωτος 2.

άνωπισᾶτα επίρρ. Σύμ.

'Εκ τοῦ επίρρ. άνωπίσω καὶ της παραγωγικῆς καταλ.-ατα.

1) 'Οπισθοβατικῶς με τὰ νῶτα ἐστραμμένα, ἐπὶ βαδίσεως καὶ ἐν γένει κινήσεως: Πάει άνωπισᾶτα. Ποιὸς τὸ σαρετέρει αὐτὸ τὸ αὐλάκι άνωπισᾶτα (σαρετέρω = πηδῶ). 2) 'Οπισθάγκωνα: 'Ανωπισᾶτα τὸν ἔδεσαν.

Συνών. άνωπίσω.

άνωπίσω επίρρ. Σύμ.

'Εκ τῶν επίρρ. άνω καὶ πίσω.

1) 'Ανωπισᾶτα 1, ὁ ιδ.: Γύρισε άνωπίσω. 2) 'Ανωπισᾶτα 2, ὁ ιδ.: 'Ελα, βρέ, μέσα γιατί θὰ σὲ δέσω άνωπίσω!

άνώπλαγος επίθ. άμάρτ. ανώπλους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ επίρρ. άνω καὶ τοῦ οὐς. πλάγι.

'Ο κείμενος άνωφερώς, ἐπικλινής: 'Ηταν τοῦ χουράφ' ανώπλου.

άνώρεμα επίρρ. άμάρτ. ανώριμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ μεσν. οὐς. άνώρευμα. Πβ. Byzant. Zeitschr. 12 (1903) 526 «διέβηκεν ανώρευμα σιμὰ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ 'Ιωάννου».

Πρὸς τὰ άνω τοῦ ρεύματος: 'Ανώριμα βρίσκει τοῦ χουρί. 'Εχω χουράφια ανώριμα. Συνών. άπανώρεμα, αντίθ. κατώρεμα.

*άνωρίμαστος επίθ. άγούρμαστος 'Ηπ. άγούρμαστους 'Ηπ. (Χουλιαρ.) Στερελλ. ('Αράχ.) άρούμαστους Μακεδ. (Καταφύγ.) άρούμαγος 'Ηπ. (Δρόβιαν.)

'Εκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ώριμαστος <ώριμάω, παρ' ὁ καὶ γουρμάω.

1) 'Ο μὴ ὀριμάσας, ἐπὶ καρποῦ ἐνθ' άν.: Καρύδια -μῆλα - σταφύλια άγούρμαστα 'Ηπ. 'Αγούρμαστα τσαὶ ξ'νὰ σταφύλια 'Αράχ. Συνών. ιδ. ἐν λ. άγουρος Α2, *άνώριμος. 2) 'Ο άωρος διανοητικῶς, ἐπὶ ἀνθρώπου 'Ηπ. (Χουλιαρ.): 'Αγούρμαστον πιδί. 'Αγούρμαστον μυαλὸ (ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἔπληξαν τὰ μυαλά). Συνών. άγουρος 3β.

*άνώριμος επίθ. άγουρμος 'Ηπ.

'Εκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ ἐπιθ. ώριμος, παρ' ὁ καὶ γούρμος.

*'Ανωρίμαστος 1, ὁ ιδ.

άνωρουγάτης ὁ, Κέρκ.

'Εκ της φρ. άνω ρούγα καὶ της παραγωγικῆς καταλ.-άτης.

'Ο κάτοικος της ἐπάνω ρούγας, της ἐπάνω γειτονιάς.

άνώστρατα ή, Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.)

'Εκ τοῦ επίρρ. άνω καὶ τοῦ οὐς. στράτα.

'Η άνωφερῆς ὁδός. Συνών. ιδ. ἐν λ. άνηφόρα.

άνώτερος επίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ανούτερος Τσακων. ανούτιρους Λέσβ. κ.ά. άνέτερος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ άρχ. συγκριτικὸν επίθ. ανώτερος. Διὰ τὸν τύπ. άνέτερος Πόντ. πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι μειζέτερος, καθέτερος (κατώτερος) κττ.

1) 'Ο εὐρισκόμενος εἰς ὑπέρτερον βαθμὸν, τάξιν ή κατάστασιν λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: 'Ανώτερος βαθμὸς - ὑπάλληλος κττ. λόγ. κοιν. || Φρ. Καὶ εἰς ανώτερα! (εὐχή εἰς τὸν προαχθέντα ὅπως προαχθῇ καὶ εἰς ανώτερον βαθμὸν) λόγ. κοιν. || Παροιμ. φρ. Μὴ τοὺν ανούτιρό σ' σκόρδα μὴ φυτεύῃς (μὴ ἐρίζῃς πρὸς τοὺς ἰσχυροτέρους σου, διότι πάντως θὰ καταβληθῇς ὑπ' αὐτῶν) Λέσβ.

β) Καλύτερος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): 'Ατός άσ' ἐμὲν ανώτερος ἐν'. 2) Μεγαλύτερος τὴν ἡλικίαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): 'Εμὲν ὁ κύρι μ' ἐδάωμένεψεν ν' ακούγω πάντα τὸν άνέτερο μ' (ἐμὲ ὁ πατήρ μου συνεβούλευσε κττ.) Χαλδ.

3) Περισσότερος Πόντ. (Κερασ.): 'Ανέτερα κ' ἔχω. 4) 'Υψηλότερος Μακεδ.: 'Ασμ.

Εὐκείασα τὸ σπιτάκι μου ανώτιρ' ἀπὸ τ' ἄλλα, μὲ δυὸ τρία πατώματα, μ' ἐξήντα παραθύρια.

5) Τὸ οὐδ. ἐπιρρηματ., πλὴν ἐκτὸς Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): 'Ασ' σ' ἐσὲν κι άνέτερον κάνεις εὐτάγει ά; (πλὴν σοῦ οὐδεὶς πρᾶττει τοῦτο;) Χαλδ. || 'Ασμ.

'Ασ' σὴν ψή μ' κι άνέτερα τ' ἄλλα σὺλᾶ δίγω σε (πλὴν της ψυχῆς μου ὅλα τὰ ἄλλα σοῦ δίδω) Κερασ.

άνωτῆρα ή, Κύπρ.

'Αγνώστου ἐτύμου. Κατὰ ΓΛουκᾶν Λεξιλ. Κυπρίων 55 ἐκ τοῦ άνω τέρα.

1) Τὸ σπονδύλιον της ἀτράκτου τὸ παρὰ τὸ ἀγκύλιον, ή κεφαλὴ της ἀτράκτου: 'Εχασα τὴν ανωτῆραν τ' άγραχτικιοῦ μου. 2) 'Ο σπόνδυλος τοῦ γόνατος ὁ ἐνώνων τὸν μηρὸν μετὰ της κνήμης, ἐπιγονατὶς: 'Εσπασεν ή ανωτῆρα τοῦ ποδκιου μου. 'Εφάκ-κησα 'πάνω 'ς τὴν ανωτῆραν τοῦ ποδκιου μου τὸ' ἐπῆεν ή ζωή μου (ἐφάκ-κησα = ἐκτύπησα).

άνωφεγγίζω Νάξ. (Φιλότ.) ανουφεγγίζω Νάξ. ανουφεγγίζω Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ επίρρ. άνω καὶ τοῦ ρ. φεγγίζω.

1) Κτυπῶ, δέρνω τινὰ (διὰ τὴν σημ. πβ. τὰς συνων. φρ. τοῦ τοῖς ἔφεξε, τοῦ ἄστραψε μὲ ἅ) Νάξ. ('Απύρανθ.): Θὰ σὲ πιάσω θέλω νὰ σ' ανουφεγίσω. 'Αμα μ' ἀπαδήξῃ, θὰ τὸν ανουφεγίσω νὰ 'δῇ ποῖα εἶν' τὰ πᾶλληκάρι. || Φρ. 'Ανου-